

FRAM, URȘUL POLAR

CUPRINS

<i>Tabel cronologic</i>	5
Capitolul I. O reprezentație de adio la Circul Struțki în iarna anului 1924	11
Capitolul II. Fram face nazuri	22
Capitolul III. După ce a plecat circul	36
Capitolul IV. În Arca lui Noe	49
Capitolul V. Fram s-a născut departe, în ghețurile polare	56
Capitolul VI. Omul, câinele și pușca	65
Capitolul VII. „Numele tău va fi Fram“	75
Capitolul VIII. Îndărăt spre oceanul polar	83
Capitolul IX. În ostrovul pustiu de la capătul pământului	96
Capitolul X. Cea dintâi întâlnire	104
Capitolul XI. Bufonul oceanului polar	117
Capitolul XII. Prietenii lui Fram din orașele de departe nu l-au uitat	127
Capitolul XIII. Fram și-a găsit un prieten mic în noaptea polară	160
Capitolul XIV. Fram se leapădă singur de micul său prieten	171
Capitolul XV. Nanuc	187
Capitolul XVI. Sfârșitul	204

CAPITOLUL I O REPREZENTAȚIE DE ADIO LA CIRCUL ȘTRUȚKI ÎN IARNA ANULUI 1924

Tigrii intrau în arenă unul câte unul.

Pasul lor era mlădios pe nisip. Moale, catifelat, fără vuiet.

Nu ridicau nici în dreapta, nici în stânga ochii lor galbeni ca de sticlă.

După gratii, mulțimea din staluri privea cu răsuflarea înfiorată de teamă și de nerăbdare.

Dar pentru tigrii de Bengal nu se afla pe lume această mulțime. Nu merita nicio privire. Pentru dânzii, acum o singură făptură omenească era: femeia din mijlocul arenei, înfășurată în rochia cu solzi aurii și cu pietre scânteietoare.

Ochii ei luceau tot așa de arzători ca ochii tigrilor. Numai că ochii verzi ai femeii erau poruncitori și neîndurați, pe când în ochii fiarelor se citea o mare și istovită supunere.

Privirile lor se căutau, se așteptau, se întâlneau. Era destul atât ca să se înțeleagă.

Ochii femeii străpungeau; ochii fiarelor coborau în pământ. În mâna întinsă se legăna un bici cu canaf de mătase. Vârful biciului arăta locul fiecăruia:

– Tu aici!... Tu dincoace!... Tu dincolo!...

Iar tigrii își luau fiecare locul știut, fără împotrivire, înaintând cu pașii lor de gumă, balansându-și cozile grele și lungi.

Șase mingi uriașe de lemn se aflau înșirate de o parte. Șase, de cealaltă parte.

Tigrul pipăia cu laba rotundul lemnului. Se înălța cu o zvâcnire ușoară și lină. Se așeza ca o pisică pe vârful unui stâlp de poartă. Pe urmă aștepta rândul celorlalți. Căscă. Își zbârlea mustățile țepoase; își arăta cerul gurii și colții.

În inima privitorilor tremura un fior. În mintea lor stăruia un gând.

Toți știau că, într-o singură clipă, dinții aceștia tăioși și puternici, labele cu ghearele de fier ar putea sfâșia, ca pe un pui de vrabie, pe femeia cu rochia de solzi aurii și pietre sclipitoare.

Dar Miss Ellian surâdea. Așa o chema. Miss Ellian surâdea nepăsătoare.

În mijlocul sălbăticiunilor se afla singură. Fără nicio armă. Atât doar: un bici cu șfichi de mătase și privirea ei.

Numai cu atât ea prefăcea doisprezece tigri de Bengal în douăsprezece pisici blânde și ascultătoare.

– Toată puterea împlânzitoare e în ochi! vorbi un domn bătrân, chiar în fața grătilor, către nepoțica de alături. Dacă privirea slăbește o singură dată, dacă tigrii simt că dresorul se gândește în altă parte sau că îl prinde frica, atunci toți se năpustesc și...

– Eu mă tem! Nu vreau să vorbești așa... Mă tem! șopti copila, strângându-se de brațul bunicului.

– Ssst! Liniște...

Toți au tăcut.

Copila cu hăinuța albă și cu buclele bălaie s-a încleștat mai strâns lângă domnul bătrân. Își aude tic-tacul mărunț al inimii.

Cei doisprezece tigri de Bengal, așezați pe mingile lor de lemn, așteptau acum cu încordare porunca din ochii femeii.

De sus, din vârful cortului de pânză, lumina electrică se revărsa orbitoare. Două mii de oameni, îngheșuiți cot la cot, nu se clinteau, împietriți.

Era o mulțime foarte amestecată: bătrâni și femei, părinți și copii, profesoare și eleve de școală. Îi despărțeau numai rândurile de bănci și prețul билетelor. Unii sus, în picioare, la galerie; alții jos de tot, de jur împrejurul grătilor, pe fotolii îmbrăcate cu pluș roșu.

Toți uitaseră grijile de acasă, necazurile și mulțumirile lor mărunte de toată ziua.

Acum priveau ca un singur om.

Pe stradă, câți nu se temeau oare de lătratul neașteptat al unui câțel cu coada bârligată? Acasă, câți nu tresăreau oare noaptea, speriați, când trosnea o mobilă sau când se ivea de sub dulap un șoricel cu ochi de măgele negre?

Aici și acum, toți uitaseră aceste spaime caraghioase. Toți luau parte la ceva minunat și rar.

Douăsprezece fiare sălbatice, împlânzite și ascultând de privirea unei femei, de pocnetul unui bici de mătase, de semnul unui vârful de deget.

Nu se mai auzi niciun fășăit de program, niciun glas, niciun scârțăit de scaun, nicio tuse.

MISS ELLIAN PREZINTĂ PENTRU ULTIMA OARĂ CEI DOISPREZECE TIGRI DE BENGAL

Așa spunea programul.

Era reprezentația cea din urmă.

Măine, cirul își va strânge cortul. Toate animalele vor pleca în trenul cu vagoane albe, în alte orașe ale lumii. Poate nu se vor mai întoarce niciodată.

Va rămâne în urma lor un loc gol lângă grădina publică a orașului.

Oamenii se vor împrăștia la grijile și la munca lor. Copiii, la animalele fără viață, de lemn vopsit și de pâslă.

Din nou, unii băiețași, prinși de jocurile lor din fiecare zi, au să uite că mai sunt pe lume vietăți de-o frumusețe salbatică și fără seamăn: cu blana de catifea, cu ochii de sticlă, cu saltul arcuit ca piatra zvârlită din praștie. Din nou, unele fetițe fricoase au să tresară speriate când latră într-o curte un câțel cu coada bârligată sau când fuge prin casă un șoricel ca o jucărie cu resort.

De aceea s-au adunat toți și toate încă o dată, să vadă cele două minuni ale Circului Struțki la reprezentația de adio din iarna anului 1924:

MISS ELLIAN CU CEI DOISPREZECE TIGRI DE BENGAL ȘI FRAM, URSUL POLAR

Tigrii așteptau în cerc, pe mingile lor de lemn.

Femeia înfășurată în rochie cu solzi aurii și cu pietre sclipitoare făcu un pas îndărăt. Își împinse cu piciorul coada rochiei foșnitoare și făcu un semn rotit de chemare cu biciul.

În douăsprezece salturi egale și zvelte, tigrii au fost lângă ea. S-au lungit împrejur cu boturile culcate pe pământ. Acum, se părea că în jurul femeii s-a deschis o floarea-soarelui uriașă, alcătuită din douăsprezece petale portocalii, brăzdate cu dungi de un negru lucios și catifelat.

Mâna femeii începu a dezmiarda capetele rotunde, urechile moi, boturile umede. Îi alinta. Era mulțumită.

Fetița se rușină la gândul că pe dânsa, acasă, n-o asculta nici Pufuleț, pisoiul, care acum o săptămână, când se jucau mai voioși, tam-nisam a zgâriat-o pe obraz.

Iar mai sus, într-o bancă din fund, un băiețel cu nasul cam cârn și cu ochi sclipitori se înălțase în vârful picioarelor ca să vadă mai bine.

Era Petruș, feciorul cel mai mic alt unui muncitor de la o fabrică din oraș. Ca mulți alți băiețași, dăduse târcoale cercului o săptămână întregă și adunase ban cu ban prețul biletului de intrare. Voia acum să nu-i scape nimic din tot ce se întâmpla. Doar nu degeaba de atâtea și atâtea ori citise afișele cu cea mai încordată atenție, fără să-i pese de frig și de lapoviță. Și nu degeaba tot de atâtea seri se uita cu jind, de afară, la lumea care intra pe ușă. Acum, când în sfârșit a pătruns înăuntru, cum să nu fie el numai ochi și urechi?

Miss Ellian, din mijlocul tigrilor, a ridicat brațele cu un semn de eliberare. Pe urmă a pocnit din bici. Tigrii s-au prelins cu pași de gumă la locul lor și începură să aștepte neclintiți pe mingile de lemn. Femeia, în rochie cu solzi aurii și cu pietre sclipitoare, a ridicat un cerc de hârtie; a aprins altul pe un picior de fier.

Alt pocnet de bici.

Unul câte unul, tigrii se desprind de pe mingile lucioase. Cu un salt prelung, trec prin cercul de hârtie, abia ating pământul și se mai avântă o dată, lin și întins, prin cercul celălalt de flacăra.

Dar tigru cel mai îndărătnic și mai tânăr a ocolit privirea poruncitoare. Încercând să se strecoare tiptil pe sub cercul aprins, se preface că n-a priceput.

Se așază la locul lui, pe mingea de lemn, și cască lung, leneș, plictisit.

— E Rajah. Îl cheamă Rajah! șopti copila. Îl cunosc eu de la reprezentația de duminica trecută. E cel mai rău...

Femeia cu biciul nu l-a strigat pe nume. Nici nu l-a atins cu șfichiul de mătase. Nici n-a bătut mânioasă cu vârful

pantofului în nisip. L-a privit pătrunzător o singură dată și a mălțat cercul.

Tigrul arată colții rânjind.

– Eu mă tem! Hai să mergem acasă, mă tem!... se înfri-coșă fetița, înfigându-și prin haină unghiile mici în brațul bunicului.

– Ssst...

N-avea însă de ce se teme fetița cu ochii albaștri, cu paltonașul alb și cu părul cărlionțat sub căciulița tot albă.

Privirea de oțel a îmblânzitoarei a fost și de astă dată mai puternică decât îndărătnicia tigrului tânăr și dârz.

Rajah a plecat botul în pământ. A coborât cu pași mlădi-oși de pe mingea de lemn. Și-a încordat mușchii sub blana catifelată și a săgetat din două salturi, dincolo de cele două cercuri, dintre care unul de văpaie.

Pe urmă s-a așezat cuminte la loc. Ochii lui cereau pocă-ință, iertare. Știa ce-l așteaptă.

Îndată ce se va întoarce în cușca lui, răsplata are să-i fie câteva lovituri ascuțite peste bot, cu un bici dureros de curea, nu cu șfichiul delicat de mătase al biciuștei de la reprezentație. Iar la ceasul hranei, în loc de porția de carne crudă, o gălea-tă cu apă. Pedepsa aceasta o cunoștea. După cum cunoștea și cealaltă înfățișare a femeii cu rochia de solzi aurii și cu pietre scânteietoare. Cunoștea înfățișarea cealaltă a ei, așa cum n-a văzut-o nimeni din toată mulțimea adunată în loji, în staluri și în galerii. Atunci Miss Ellian își leapădă haina sclipitoare de reprezentație. E îmbrăcată într-o tunică veche de piele, cu o fustă scurtă și plină de pete. Nu mai surâde fermecător, împărțind sărutări pe vârful degetelor, când publicul aplaudă de se clatină cercul.

Atunci apucă biciul de curea cu vârful de plumb și drugul de fier ascuțit. Tipă cu glas răgușit, lovește și împunge în

carnea tigrilor cu drugul de fier. E crudă cu dâșșii, fiindcă directorul cercului, om mai crunt și mai nesățios decât fiarele, nu îngăduie nicio abatere de la poruncile sale. Mereu i se pare că nu lucrează toți îndestul. Mereu vrea numere tot mai îndrăznețe în program. Mereu răcnește că toți mănâncă de pomană:

– Am să vă arunc pe drumuri, ca să muriți de foame!

Trece printre dresori, veșnic tunând și fulgerând. Dresorii, speriați, se răstesc atunci și ei la animale. Toți suferă, toți rabdă. Toți știu că n-au nicio scăpare. Din munca și suferința lor, din nenumăratele amenzi, directorul se îmbogățește zi cu zi și reprezentație cu reprezentație. El e fiara cea mai fioroasă și mai nesățioasă din tot cercul.

Acestea se petrec însă acolo, în cuștile dosnice ale animalelor, după ce pleacă mulțimea și după ce luminile se sting.

Știe Rajah, tigrul cel tânăr și neastâmpărat, el mai știe că acuși un semn al biciului are să-l cheme în mijlocul arenei.

Mâinile femeii au să-i descleșteze gura... Pe urmă, are să-și așeze capul cu păr ondulat între dinții lui, tocmai fiindcă el are faima că e cel mai nesupus și mai crud, iar Miss Ellian vrea să arate că nu are nicio teamă, niciuna. Așa face de trei seri în șir. Ce-ar fi atunci să strângă puțin, numai puțin, dinții? Ar trosni oasele ca o coajă de ou. Așa cum trosnesc coastele antilopelor, când în viața lui liberă din codrii de la celălalt capăt al lumii sărea din ascunzișuri să-și sugrume prada.

Rajah căscă pe marginea lui de lemn.

Știa că aceasta n-are s-o facă niciodată. El e în puterea oamenilor acum.

Iar privirea verzuie și arzătoare a dresoarei îi nimicește orice încercare de împotrivire. E tot așa de netrebnic acum

ca maimuțele cele urâte și slugarnice, care se milogesc în cușca menajeriei să capete alune americane și mandarine.

Tigrul lăsa pleoapele pe ochii sticloși, cu lumina îngustă și oblică, așa cum sunt pisicile la amiază. Nu mai vedea acum nici pe Miss Ellian, nici mulțimea de jur împrejurul gratiilor.

Vedea ceea ce trăiește el întotdeauna, când închide pleoapele.

O pădure cu frunze late, cu desişuri nepătrunse, cu liane spânzurate până în pământ. E zbor acolo de păsări cu pene de toate culorile curcubeului: păuni care trec cu foşnet mătăsos, păsări colibri mici ca insectele și fluturi mari ca păsările. Se leagănă oare dintr-un copac o creangă sau un şarpe? Foşneşte oare numai adierea vântului sau se strecoară printre foile late alt tigrul, străin? Este acolo, da! Este acolo o margine de apă cu tufe de bambus. Cât de bine cunoaşte locul acela!... De câte și de câte ori nu aştepta acolo, de câte ori nu pândea pitulat, la adăpatoarea antilopelor? Aştepta un ceas, două; aştepta până noaptea târziu. Îşi schimba locul după vânt, ca adierea molcomă să nu ducă mirosul lui. Antilopele soseau. Două, trei, câteodată una singură... Privea cu ochii umezi, fricoși, adulmecând văzduhul. Nici nu se auzeau pașii pe pământul moale. Pleca botul în unda apei. Tresărea. Ciulea urechile să asculte, își vâră gâtul printre frunzele de lotus. Atunci țâșnea el din tufiș, zvârlit ca din arc, în cârca antilopei. Nu era nicio zvârcolire, niciun geamăt... Altădată, se desfășura însă o luptă de trosneau crengile pădurii și răsunau adâncurile de muget... Odată un bivol sălbatic... L-a simțit. Îl aştepta. I-a sărit în spinare și bivolul l-a răsturnat, scuturându-se peste cap, s-a tăvălit cu el să-l strivească, s-a năpustit să-l împungă cu coarnele. O tăcere de moarte s-a întins în toată pădurea. Maimuțele

s-au ascuns în scorburi: celelalte sălbăticiuni s-au pitit la pământ. Era o luptă uriașă și crâncenă între stăpânii codrului! Numai icniturile lor se auzeau, numai răgetul și mugetul bivolului. A fost însă tot el cel mai tare... Pe urmă, altă dată, lupta cu elefantul care l-a smuls cu trompa să-l zvârle ca pe un sac la pământ și să-l strivească sub tălpile picioarelor groase ca niște stâlpi... Dar până la urmă a fugit elefantul cu trompa ferfeniță și cu un ochi sângerat. Până târziu a tot răsunat noaptea de pașii lui mânioși, sfărâmând crengile, rupând perdeaua de liane, culcând la pământ tufişurile de bambus. Și altă dată, cei trei vânători cu sulițe, când au încercat să-l înconjoare și au căzut toți trei sub dinții lui!... De atunci i s-a dus vestea și a rămas spaima acelor locuri. TIRANUL – așa îl numeau toți. Așa îl numeau toți, și toți tremurau înfiorați până în măduva oaselor când începea el să ragă. Nu se mai încumeta nimeni să treacă pe potecile bătătorite. Îi juraseră moartea, și tot ei se temeau de moarte. Când mirosea de departe apropierea unuia, înainta cu răsuflarea așa de ușoară, că nu și-o auzea nici el. Înainta, se oprea, încă un pas... Un salt. O mușcătură cu dinții clănțănind. Și gata! Rămânea întotdeauna el stăpân la ochiul de apă unde se adăpau antilopele... Acolo l-a prins într-o noapte un clește de fier. A încercat să sfarme capcana cu dinții. A umplut pădurea de spaimă și de muget. A vrut să-și smulgă laba, s-o rupă din os. Mai simte și acum, când e ploaie și frig, mușcătura adâncă a fierului. Pe urmă s-a lungit la pământ, răpus de durere și de sângele scurs, aşteptând moartea împăcat, fără niciun scâncet. Dar după o săptămână au venit oamenii cu suliți și topoare să-l ridice, sleit de nemân-care și de sete. Nu-i lăsa dreptul să moară în pace.

Acum e aici.

L-au adus să-l țină despărțit de lume prin gratii de fier.

L-au adus să tremure la pocnetul unui bici cu canaf de mătase, după ce luni de zile a îndurat toate chinurile dresajului. Acum pleacă ochii supus sub privirea unei făpturi fără arme, cu un singur bici de mătase în mână. Nicio scăpare nu mai este. Niciuna! Maimuțele aruncă în el cu coji de portocale și de banană. Se strâmbă și se scarpină; se agață de gratii, când îl poartă în cușca lui pe roțile, și îi fac semne cu etichetele lor neastâmpărate. Numai când mugește le mai cuprinde deodată groaza codrilor și atunci se zvârcolesc caraghios, căutând zadarnic un loc să se ascundă.

Canaful de mătase îi atinge ușor botul.

Era o atingere lină, ca o dezmierdare. Dar tigrul știa că e o dojană. Sub blândețea alintării cunoștea făgăduiala răfuiei de mai târziu, cu drugul de fier și cu biciul dureros.

N-avea încotro! Pentru el nu mai era nicio scăpare, niciuna. Deci coborî supus de pe marginea de lemn. Așa cum cerea orânduiala reprezentației.

Mulțimea își stăpânea răsufarea. Tăcerea era atât de adâncă, încât se auzeau departe, afară, huruitul tramvaielor și goarnea de automobil.

Cei doisprezece tigri s-au înșirat în cunună, culcați în mijlocul arenei. Femeia și-a adunat coada rochiei, a zvârlit biciul de mătase. S-a așternut pe spate, în mijlocul lor, cu brațele încrucișate pe piept. Și-a pus capul în gura lui Rajah, deschisă, sprijinindu-și ceafa în colții tari ca pe un spătar de la jilțul dentiștilor.

Tigrul clipește din ochii mari și galbeni, de sticlă. Puțin, numai puțin de-ar strânge!... Numai puțin!... Dar ochii femeii îl privesc în sus, peste cap. El nu-i vede privirea. O simte însă. Ah! Ce străpungătoare o simte! Și nu strânge dinții. Stă așa, nemișcat, cu gura deschisă, ca un tigru împăiat.

Petruș, băiatul cu ochi sclipitori, a încleștat pumnii, a lungit gâtul și fără să-și dea seama a coborât strecurându-se printre lume, mai aproape de arenă, ca să vadă mai bine.

Fetița cu bucelele bălane își mușcă buzele. Zvâcnirile inimii îi sparg pieptul mic. Unii au închis ochii. Alții și-au astupat urechile, să nu audă țipătul. Chiar bunicul fetei își simțea mâna tremurând ușor pe mânerul de fildeș al bastonului. El a mai văzut odată un dresor sfâșiat de tigri. Știe că mai toți sfârșesc așa. Știe că atunci fiarele, din nou sălbatice, se reped la gratii, rânjesc și se mușcă între dânsele.

– Hep!

Dintr-o grațioasă săritură, femeia a fost iarăși în picioare, în mijlocul arenei.

Își scutură părul negru-albăstrui. Își împinge coada foșniitoare a rochiei cu pantoful. Surâde, salută și răspunde ropotului de aplauze, risipind cu palmele sărutul buzelor spre loji, spre staluri, spre galerii.

Sus, pe podiumul de lemn îmbrăcat cu postav roșu, fanfara a început un marș din toate tobele și alăturile, și piculinele, și pistoanele... Triunghiul, lovit cu ciocănelul de argint, sună: zing-zing! zing-zing!...

E un marș cu pas de paradă.

Cei doisprezece tigri de Bengal se întorc spre ieșirea din fund, la cuștile lor.

Pășesc unul câte unul, ca niște pisici uriașe și cuminiți.

Își leagă cozile grele și lungi.

Nu privesc nici în dreapta, nici în stânga, cu ochii lor mari, galbeni, de sticlă.

Pasul e mlădios pe nisip. Moale, catifelat, fără sunet.